

บทที่ ๒

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบคำสแลงในภาษาไทยและภาษาจีน ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎีและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ไว้ตามหมวดหมู่ดังต่อไปนี้

๒.๑ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาและสังคม

๒.๑.๑ ความหมายของภาษา

๒.๑.๒ ลักษณะและรูปแบบของภาษา

๒.๑.๓ การเปลี่ยนแปลงของภาษา

๒.๑.๔ ภาษาและสังคม

๒.๒ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับคำสแลง

๒.๒.๑ ความหมายของคำสแลง

๒.๒.๒ ลักษณะของคำสแลง

๒.๒.๓ การสร้างของคำสแลง

๒.๒.๔ สาเหตุของการใช้คำสแลง

๒.๒.๕ ที่มาของคำสแลง

๒.๓ แนวคิดการเปรียบเทียบภาษา

๒.๓.๑ ความหมายของการเปรียบเทียบภาษา

๒.๓.๒ เทคนิควิธีการเปรียบเทียบภาษา

๒.๓.๓ การวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาจีน

๒.๔ เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๒.๔.๑ งานวิจัยเกี่ยวกับคำสแลงไทย

๒.๔.๒ งานวิจัยเกี่ยวกับคำสแลงจีน

๒.๔.๓ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสแลง

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

๒.๑ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาและสังคม

คำสแลงเป็นส่วนหนึ่งของภาษา มีลักษณะทั่วไปของภาษา คำสแลงกำเนิดในสังคมย่อมมีความสัมพันธ์ต่าง ๆ ผูกพันกับสังคม สะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและสังคม ฉะนั้น มีการรวบรวมแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและสังคมไว้ดังนี้

๒.๑.๑ ความหมายของภาษา

การรวบรวมความหมายของภาษาในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ (๒๕๔๖ : ๘๒๒) กล่าวว่า ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และเสียง ตัวหนังสือ หรือกริยาอาการที่สื่อความได้

อุทัย สีนรุสสาร (๒๕๒๑ : ๑๒๘๕) กล่าวว่า ภาษาคือการแสดงความในใจออกมาด้วยคำพูด โดยลักษณะอักษรหรืออาการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อเป็นสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความหมาย ภาษาจะต้องมีระเบียบ มีความหมายและเข้าใจได้

วิจินต์ ภาณุพงษ์ (๒๕๒๒ : ๖) กล่าวว่า ภาษาคือเสียงพูดที่มีระเบียบและมีความหมาย ซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร ความคิด ความรู้สึก ความต้องการและใช้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน

บุญเกิด รัตนแสง (๒๕๔๑ : ๔) กล่าวว่า ภาษาคือสื่อสร้างความเข้าใจระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งมีหลายรูปแบบ อาจเป็นถ้อยคำ (ภาษาพูด - ภาษาเขียน) ภาษาลัญลักษณ์ (เครื่องหมาย ข้อตกลงที่เป็นรูปภาพวัตถุ) ภาษาท่าทาง (การแสดงออกให้รู้ความในใจ ในรูปแบบต่าง ๆ)

กฤษณา เกษมศิลป์ (๒๕๑๕ : ๑) กล่าวว่า ภาษาคือ เครื่องมือที่มนุษย์ใช้เป็นสื่อความหมาย หรือเสียงที่มนุษย์เปล่งออกมาตามที่ตัวคิด ตามที่ตัวรู้ เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้ด้วย แต่ถ้าเปล่งเสียงที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่รู้เรื่อง ไม่เรียกว่าภาษา

สรุปได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อความหมายและสร้างความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ประกอบด้วย เสียง ลัญลักษณ์และท่าทางต่าง ๆ ภาษาก็อาจเปลี่ยนแปลงตามสภาพสังคมและมีความแตกต่างตามปัจจัยต่าง ๆ ในสังคมได้

๒.๑.๒ ลักษณะและรูปแบบของภาษา

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

จินดา เสงสมบุรณ์ (๒๕๔๒ : ๖-๘) ได้กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของภาษาดังนี้

๑. ภาษามีโครงสร้าง ซึ่งประกอบไปด้วยเสียงและความหมาย คือ เสียงที่มนุษย์เปล่งออกมาด้วยความตั้งใจและความหมายที่กำหนดแน่นอนจึงนับเป็นภาษา

๒. ภาษามีระบบ ภาษาแต่ละภาษาจะมีระบบกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในตัวเอง มนุษย์สามารถใช้ภาษาสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่น ๆ ได้โดยที่เขาได้เรียนรู้และเข้าใจระบบกฎเกณฑ์ในภาษานั้น ๆ ก่อน

๓. ภาษาเป็นสิ่งสมมุติ เสียงที่เปล่งออกมาและความหมายนั้น เป็นสิ่งสมมุติขึ้นมาเพื่อใช้แทนความหมายความต้องการและใช้สืบทอดต่อกันมาเป็นวัฒนธรรม

๔. ภาษามีลักษณะเป็นสังคม กล่าวคือ เกิดจากการเรียนรู้ เลียนแบบ ถ่ายทอด มีการสร้างสรรค์ขึ้นมา ภาษามีหลายกลุ่มและหลายระดับและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (๒๕๑๖ : ๓ - ๒๔) ได้กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของภาษาดังนี้ ได้แก่

๑. ภาษาเป็นวัฒนธรรม ๒. ภาษาย่อมเกิดจากการเรียนรู้ ๓. ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสาร ๔. ภาษาย่อมมีโครงสร้าง ๕. โครงสร้างและองค์ประกอบทุกส่วนของภาษาย่อมมีความสัมพันธ์กัน ๖. ภาษาย่อมมีโครงสร้างแตกต่างกัน ๗. ภาษาย่อมไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนตายตัว ๘. ทุกภาษาย่อมมีค่าแห่งความเป็นภาษาเท่าเทียมกัน ๙. ภาษามีระดับ ๑๐. ภาษาเป็นวิทยาศาสตร์ ๑๑. ภาษาย่อมมีการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา ๑๒. ภาษาย่อมมีความหมาย ๑๓. ภาษาที่แท้จริงคือเสียงของมนุษย์เท่านั้น ๑๔. สังคมเป็นตัวกำหนดภาษา ๑๕. ภาษามีลักษณะพิเศษ

อุดม วโรตม์สถิตย (๒๕๓๗ : ๑๑ - ๑๔) ได้กล่าวถึงลักษณะทั่วไปของภาษาดังต่อไปนี้ ได้แก่ ๑. ภาษาเป็นกลุ่ม (set ของเสียง) ๒. ภาษามีลักษณะที่ทำนายล่วงหน้าไม่ได้ ให้เหตุผลไม่ได้ว่าทำไมจึงใช้คำหนึ่งแทนสิ่งของชนิดหนึ่ง ๓. ภาษามีระบบกฎเกณฑ์ ๔. ภาษามีความหมาย ๕. ภาษาแต่ละภาษาย่อมมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ๖. ภาษามีลักษณะเป็นสากล (Universal) ๗. ภาษานั้นมีจำนวนประโยคไม่รู้จบ ๘. ภาษาเป็นลักษณะทางสังคม ๙. ภาษามีลักษณะที่ว่าคำหนึ่งใช้แทนที่ (Substitute) คำอื่นที่เป็นคำพวกเดียวกัน เพื่อให้เกิดความหมายต่าง ๆ กันได้

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (๒๕๕๐ : ๑๕ - ๒๓) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาดังนี้ ได้แก่

๑. ภาษาเป็นสมบัติของสังคม ๒. ภาษามีความหลากหลาย ๓. ภาษามีการแปร ๔. ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ๕. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ๖. ภาษาอยู่ภายใต้อิทธิพลของสังคมและเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของสังคม

สรุปได้ว่า ภาษามีลักษณะที่สำคัญ ๔ ประการ ได้แก่ มีความหมาย มีการเปลี่ยนแปลง มีความหลากหลาย สื่อสารเข้าใจกัน และได้รับอิทธิพลจากสังคม

นอกจากนี้ นักวิชาการได้อธิบายรูปแบบของภาษาในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (๒๕๓๕ : ๑) ได้กล่าวถึงรูปแบบของภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารเป็น ๒ รูปแบบคือ ๑. วจนภาษา (ภาษาถ้อยคำ) ได้แก่ภาษาพูดและภาษาเขียน ๒. อวจนภาษา (ภาษาไม่ใช่ถ้อยคำ) ได้แก่ การแสดงกริยาท่าทาง สีหน้า แววตาและน้ำเสียงประกอบถ้อยคำที่กำลังพูด เป็นต้น

วิลเลียมบี กูดี้คันสท์ และคณะฯ (Gudykunst W.B. ๒๕๓๑: ๕๕-๑๑๕) ได้กล่าวว่า สไตล์หรือรูปแบบการสื่อสารด้วยวจนภาษา (Verbal Style) มีได้แก่ Direct – Indirect Styles; Elaborate – Succinct Styles; Personal – Contextual Styles และ Instrumental - Affective Styles

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๒๗ : ๖-๗) กล่าวว่า รูปแบบภาษา (Form) และเนื้อหา (Substance) เป็นเรื่องของวิธีการหรือเครื่องมือที่นักภาษาศาสตร์คิดขึ้นเพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ภาษา เช่น คำนาม คำกริยา หน่วยเสียง (Phoneme) สระ พยัญชนะ ที่นักภาษาศาสตร์ได้บัญญัติขึ้นอธิบายเนื้อหา ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้อยู่จริง ๆ ในภาษา

สรุปได้ว่า รูปแบบภาษามักแบ่งออกเป็น ๒ รูปแบบ ได้แก่ วจนภาษาและอวจนภาษา แต่ภาษาในภาษาศาสตร์นั้นมักหมายถึง วจนภาษา

๒.๑.๓ การเปลี่ยนแปลงของภาษา

การเปลี่ยนแปลงของภาษานั้นได้รวบรวมข้อมูลใน ๓ ด้านดังนี้

๒.๑.๓.๑ ความหมายของการเปลี่ยนแปลงภาษา

ไอท์ซัน เจียน (Aitchison Jean. ๒๕๔๓ : ๑๕) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาหมายถึง การที่ภาษาต่างยุคสมัยกัน มีรูปอักษรที่แตกต่างกัน

อันต์ตีลา ไรโม (Anttila Raimo. ๒๕๑๕ : ๘๔) ได้กล่าวว่า การแปรของภาษาเป็นรากฐานของการเปลี่ยนแปลงของภาษา แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า การแปรของภาษาในทุกกรณีจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเสมอไปหากรูปแปรของภาษายังคงอยู่เช่นเดิมแม้เมื่อกาลเวลาผ่านไป ก็กล่าวได้ว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

นำทิพย์ ภิงคารวัฒน์ (๒๕๔๑ : ๒ - ๔) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษามีลักษณะหนึ่งคือ การแปรของภาษา (Language Variation) หมายถึง การที่ภาษามีรูปแปรที่แตกต่างกันออกไปสำหรับความหมายเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า path ในภาษาอังกฤษออกเสียงสระเป็น /a/ หรือ /æ/ ก็ได้โดยที่ความหมายยังคงเดิม ถือได้ว่า การออกเสียงคำเป็นสองแบบนี้เป็นรูปแปรของคำคำเดียวกัน นอกจากนี้ ภาษาอาจมีการแปรในแง่คำศัพท์ ไวยากรณ์ หรือแม้ว่า การสะกดคำ ดังนี้

	รูปแปรที่ ๑	รูปแปรที่ ๒
คำศัพท์	Truck	Lorry
ไวยากรณ์	I've gotten ten.	I've got ten.

การสะกดคำ

Color

Colour

ภาษาในยุคใดก็ตามย่อมมีการแปรเกิดขึ้นเสมอ การแปรของความหมายของภาษา หมายถึง ความแตกต่างของรูปภาษาที่เกิดขึ้นในยุคสมัยเดียวกัน ขณะที่การเปลี่ยนแปลงของภาษา หมายถึง ความแตกต่างของรูปภาษาที่เกิดขึ้นต่างยุคกัน ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงจึงเป็นผลที่สืบทอดมาจากการแปรของภาษานั้นเอง

ไฮมส์ เดลล์ (Hymes Dell. ๒๕๐๗ : ๔๕๑) ได้กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงทางภาษาแท้ที่จริงแล้ว ก็คือภาษาการเปลี่ยนแปลงทางภาษาศาสตร์สังคมนั่นเอง (“Linguistic change is in fact Sociolinguistic change”) เขาเห็นว่า การวิจัยเปลี่ยนแปลงของภาษาในปัจจุบันจะต้องนำบริบททางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

สรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาหมายถึง การที่ภาษาไม่เหมือนเดิมและภาษามีความแตกต่างในด้านรูปคำ การออกเสียง ไวยากรณ์ตามกาลเวลา

๒.๑.๓.๒ ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงของภาษา

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภาษามีดังนี้

ประยูร ทรงศิลป์ (๒๕๒๖ : ๔๓ – ๕๘) ได้กล่าวถึงลักษณะการเปลี่ยนแปลงของภาษาแยกได้เป็น ๔ ประเภทใหญ่ ๆ คือ

๑. การเปลี่ยนแปลงด้านเสียง

๑.๑ การกลมกลืนเสียง (Assimilation) คือ การที่เสียงเปลี่ยนไปเพื่อให้มีสภาพเหมือนหรือคล้ายคลึงกับเสียงที่อยู่แวดล้อมหรือเสียงใกล้เคียง เช่น อย่างนี้เปลี่ยนเป็นอย่างนี้

๑.๒ การผลัดกันของเสียง (Dissimilation) คือ การระบวนการเปลี่ยนแปลงทางเสียงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับการกลมกลืนเสียง เช่น ภกฺว เปลี่ยนเป็น บกฺว แปลว่า “ได้เป็นแล้ว”

๑.๓ การสับเสียง (Matathesis) คือ การเปลี่ยนแปลงของเสียงในคำบางคำเกิดขึ้นโดยเสียงในคำสับเปลี่ยนตำแหน่งกัน เสียงหน้าไปเสียงหลัง เสียงหลังไปเสียงหน้า เช่น ตะกรุด กับ กะตุค (ภาษาถิ่น)

๑.๔ การเพิ่มเสียง (Add of Sound) คือ การมีเสียงเพิ่มขึ้นมาจากเสียงเดิมที่มีอยู่ เสียงที่เพิ่มมากขึ้นจะเป็นเสียงสระหรือพยัญชนะก็ได้ เช่น สุรย เพิ่มเสียงสระเป็น สุริย

๑.๕ การตัดเสียง (Loss of Sound) ตรงกันข้ามกับการเพิ่มเสียง การที่มีเสียงบางเสียงถูกตัดทิ้งออกไป เช่น สำรับ (ไทยกลาง) ตัดเสียงเป็น มรับ (ภาษาถิ่นใต้)

๑.๖ การเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ (Tone Perturbation) คือ คำแต่เดิมมีเสียงวรรณยุกต์อย่างหนึ่ง เมื่อคำ ๆ นั้น ไปเกิดรวมกับคำอื่น เสียงวรรณยุกต์ของคำจะเปลี่ยนไป

๑.๗ การซ้ำเสียง (Reduplication) คือ การเปลี่ยนแปลงของเสียงอีกประการหนึ่งเพราะคำในภาษามักมีการออกเสียงซ้ำกัน เช่น ดี ซ้ำเสียงเป็น ดี ๆ

๒. การเปลี่ยนแปลงด้านศัพท์

๓. การเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของศัพท์

๓.๑ ความหมายกว้างออก

๓.๒ ความหมายแคบเข้า

๓.๓ ความหมายย้ายที่ (เช่น มะขามในภาษาไทยอินเดียหมายถึงมะขามป้อม)

๔. การเปลี่ยนแปลงด้านการเรียงคำ คือ การที่มีคำตั้งแต่ ๒ คำขึ้นไปมารวมกันเพื่อสื่อความหมาย การเรียงคำในแต่ละภาษาจะต้องมีกฎเกณฑ์

อมรา ประสิทธิ์ฐิติพันธ์ (๒๕๔๐ : ๘๕) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงของภาษา ได้แก่ การปนภาษา (language mixing) การสลับภาษา (language switching) การยืมภาษา (linguistic borrowing) และการแทรกแซงภาษา (linguistic interference)

สจวร์ต เฟลิกซ์เนอร์ (Stuart Flexner ๒๕๑๘ : ๕๕๖-๖๐๘) กล่าวถึงกระบวนการสร้างคำขึ้นใหม่ในภาษา (The Mechanical Formation of New Words) ดังต่อไปนี้ว่า

๑. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับคำที่มีอยู่แล้ว

๒. การสร้างใหม่ (coinages) จากการรวมคำเก่า หรือส่วนของคำเก่า

๓. การยืม (borrowing)

สรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษามี ๓ ลักษณะ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงในด้านการออกเสียง ความหมาย การเรียงคำหรือไวยากรณ์

๒.๑.๓.๓ ปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงของภาษา

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

ประยูร ทรงศิลป์ (๒๕๒๖ : ๓๘ - ๔๒) สรุปปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงของภาษามีดังนี้ ได้แก่

๑. เป็นสภาพธรรมชาติของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติภาษาก็เป็นสิ่งหนึ่งในโลกด้วยจึงมีการเปลี่ยนแปลงไปได้เหมือนสิ่งอื่น ๆ

๒. ปัจจัยจากสภาพทางภูมิศาสตร์

๓. ปัจจัยเพราะการใช้แนวเทียบ (Analogy) มนุษย์จะต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอทั้งสภาพชีวิต สภาพสังคม ฯลฯ

๔. ปัจจัยเพื่อความสะดวกในการใช้ภาษา การเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยเฉพาะด้านเสียง

๕. ปัจจัยเพื่อต้องการจะพูดให้ไพเราะหรือนอบน้อม

๖. ปัจจัยจากการเรียนภาษาอย่างไม่สมบูรณ์ของเด็ก (Imperfect Learning)
๗. ปัจจัยเพราะเสียงหรือความหมายของคำนั้นสื่อความหมายไปในทางที่ไม่ดี
๘. ปัจจัยเกิดจากการเลียนแบบกันในสังคม
๙. ปัจจัยจากการยืม

น้ำทิพย์ ภิงคารวัฒน์ (๒๕๔๑ : ๖ -๓๖) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษาเกิดขึ้นได้ในทุกระดับของภาษา ไม่ว่าจะเป็นระดับเสียง ระดับไวยากรณ์ หรือคลังคำ พร้อมได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงมีดังนี้

๑. ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง
๒. การติดต่อกับต่างประเทศ
๓. การโยกย้ายถิ่นฐาน
๔. ความก้าวหน้าทางวิชาการ
๕. ค่านิยมในสังคม
๖. ปัจจัยผู้ใช้ภาษา

๖.๑ ผู้ใช้ภาษาตระหนักดีว่ากำลังเกิดขึ้นในภาษา

๖.๒ ผู้ใช้ภาษาไม่ได้ตระหนักว่า กำลังเกิดขึ้นในภาษา

๗. ปัจจัยภายในตัวภาษา

๗.๑ หลักการที่ว่าด้วยความสะดวกในการออกเสียง (Ease of articulation principle)

๗.๒ หลักการในเรื่องความสม่ำเสมอของการเปลี่ยนแปลงทางเสียง (Principle of regularity of sound change)

๗.๓ หลักการในเรื่องความสมมาตร (Principle of symmetry)

๗.๔ หลักการในเรื่องความกระจ่างชัด (Principle of clarity)

ปัจจัยที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง มี ๓ ปัจจัยหลักจากการสรุปข้อมูลข้างต้น ประกอบด้วย ปัจจัยในตัวภาษา ปัจจัยทางผู้ใช้ภาษา ปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเมือง เศรษฐกิจและสภาพสังคม เป็นต้น

๒.๑.๔ ภาษาและสังคม

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและสังคมในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

๒.๑.๔.๑. ภาษาและวัฒนธรรม

ประยูทธ กุศลสาร (๒๕๒๗) : ๘) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นวัฒนธรรม หมายถึงภาษาย่อมมีลักษณะสำคัญเหมือนวัฒนธรรม กล่าวคือ ภาษาเป็นมรดกทางสังคม ภาษามีการถ่ายทอดและภาษามี

การพัฒนาภาษาจะมีการพัฒนาได้ ภาษาจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง แก้ไขไปตามกาลเวลา และตลอดเวลาเพื่อให้เหมาะกับยุคสมัย

ทิพย์สุดา นัยทรัพย์ (๒๕๓๕ : ๑๐-๑๖) ได้กล่าวว่า ภาษาเป็นมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความต้องการและอารมณ์ต่าง ๆ ภาษามีอยู่ทุกแห่งหนในสังคมมนุษย์ ภาษาและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันดังนี้

๑. ภาษาช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรมไว้มิให้สูญหาย

๒. ภาษาเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนในชาติซึ่งบันทึกไว้ในวรรณกรรมลายลักษณ์และวรรณกรรมมุขปาฐะ (บอกเล่าต่อ ๆ กันมา)

๓. ภาษาแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางด้านวัฒนธรรมของแต่ละสังคมตามลำดับ

๔. ภาษาเป็นเครื่องแสดงระดับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษา

๕. ถ้อยคำภาษาเป็นประวัติวัฒนธรรมประจำชาติ

๖. ภาษาสะท้อนให้เห็นลักษณะความเป็นอยู่ของสังคมของชนชาตินั้น ๆ

๗. ภาษาเป็นเอกลักษณ์ของชาติซึ่งยึดเหนี่ยวคนทั้งชาติให้ค้ำนึ่งถึงความเป็นชาติเดียวกัน ถ้าชาติใดรักษาวัฒนธรรมทางภาษาของตนไว้ไม่ได้ ภาษาถูกทำลายก็เหมือนชาติถูกทำลาย

Berko และคณะ (๒๕๔๑ : ๒๓๕) ได้กล่าวว่า ภาษาทุกภาษาล้วนมีลักษณะเฉพาะตนเอง และความสัมพันธ์อย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนรู้ และกระบวนการรับรู้ของมนุษย์ในแต่ละวัฒนธรรมมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งรวบรวมสัญลักษณ์ที่กลุ่มคนใช้และเข้าใจ เมื่อต้องการสื่อสารในอีกภาษาหนึ่ง สิ่งสำคัญที่ต้องทราบไม่ใช่แต่เพียงคำศัพท์และสัญลักษณ์ของภาษานั้น ๆ เท่านั้น แต่ต้องเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ทางสังคมและสภาพแวดล้อมและทางสังคมด้วย Berko ยังแบ่งความแตกต่างของการใช้อัจฉนาภาษาตามวัฒนธรรมดังนี้

๑. คำศัพท์ (Vocabulary) คือ คำต่าง ๆ ที่ใช้ในแต่ละสังคมและวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ทางการ หรือไม่ทางการ คำศัพท์ในแต่ละสังคมใช้จึงขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมรอบตัวที่ผู้คนในสังคมนั้นพบเห็นหรือมีประสบการณ์ร่วม ปัญหาที่พบเรื่องคำศัพท์ในการสื่อสารต่างวัฒนธรรมคือ แม้จะใช้ภาษาเดียวกันแต่อาจใช้คำศัพท์ต่างกัน และศัพท์เดียวกันใช้ความหมายต่างกัน นอกจากนี้ การใช้คำย่อบางคำจากความคุ้นเคยอาจก่อให้เกิดความหมายอีกอย่างหนึ่งในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง

๒. คำเรียกชื่อและสรรพนาม คำเรียกชื่อจะได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรม เช่นการตั้งชื่อต่าง ๆ ในสังคมไทยที่ถือเรื่องชื่อเป็นมงคลและมีความหมาย ในขณะที่ชื่อของทางตะวันตกมักมาจากความเชื่อทางคริสต์ศาสนา

๓. มารยาทและข้อห้ามเกี่ยวกับภาษาการพูด แต่ละวัฒนธรรมจะมีกำหนดสิ่งที่ควรพูดและไม่ควรพูดแตกต่างกัน

บุญเกิด รัตนแสง (๒๕๔๑ : ๗ - ๘) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมดังนี้

๑. ภาษาเป็นวัฒนธรรมแขนงหนึ่ง จัดไว้ในประเภทคหิธรรม
  ๒. ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการอนุรักษ์วัฒนธรรม ไว้เป็นหลักฐานให้คนรุ่นต่อมาได้รับทราบและเข้าใจหลักการต่าง ๆ ให้คงรูปแบบตลอดไปทุกยุคทุกสมัยไม่แปรเปลี่ยนไปจากเดิม
  ๓. ภาษาเป็นเครื่องหมายแสดงความเจริญของมนุษย์
  ๔. ภาษาเป็นเครื่องมือสั่งสอน และภูมิปัญญาของสมาชิกในแต่ละสังคม สร้างกฎเกณฑ์สร้างระเบียบแบบแผนออกมาใช้ เพื่อให้เกิดความสงบผาสุกในสังคม
  ๕. ภาษาเป็นเครื่องบันเทิงใจ โดยมีผู้นำไปสร้างความบันเทิงในหลายรูปแบบ เช่น พุคตลก
  ๖. ภาษาเป็นศิลปะ มีคุณค่าอยู่ในตัวเอง
  ๗. ภาษาเป็นเครื่องมือสะท้อนภาพวัฒนธรรมในอดีตออกอวดให้รุ่นใหม่นี้ได้เห็น โดยแทรกในวรรณคดี วรรณกรรมต่าง ๆ
  ๘. ภาษาเป็นเครื่องวัดคุณภาพของคน
  ๙. ภาษาเป็นเครื่องมือที่นำเอาความเจริญมาสู่ชีวิตของคนที่พูดดี พูดเก่ง
- สรุปได้ว่า ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในสังคม ภาษาได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่าง ๆ และสะท้อนวัฒนธรรมของแต่ละสังคม

๒.๑.๔.๒ ความสัมพันธ์ภาษาและสังคม

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับภาษาและสังคมในมุมมองต่าง ๆ มีดังนี้

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๓๓ : ๑๔) ได้กล่าวว่า ภาษาและสังคมเป็นของคู่กัน ไม่มีสังคมมนุษย์ใด ๆ ที่ไม่ใช่ภาษาและการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ที่ปกติทั่วไปก็เป็นการเรียนรู้ในสังคมซึ่งมีวัฒนธรรม สภาพแวดล้อม สภาพการใช้ภาษาต่าง ๆ กับบุคคลต่าง ๆ ในโอกาสต่าง ๆ กัน การเติบโตของบุคคลในสังคมหนึ่ง ๆ นั้น ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางด้านภาษา เริ่มตั้งแต่การเสียงอ้อแอ้ไปจนถึงสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องอย่างเหมาะสมตามไวยากรณ์ในโอกาสต่างกันทางด้านสังคมบุคคลเรียนรู้ว่า จะใช้ภาษาอะไร อย่างไร เมื่อใด กับใคร การเรียนรู้ทั้งทางด้านภาษาและสังคมทำให้ผู้ใช้ภาษาทั่วไปสามารถใช้ภาษาโต้ตอบกันได้

ภาษาศาสตร์สังคมได้รับอิทธิพลบางส่วนจากสังคมวิทยาในแง่ที่เน้นความสัมพันธ์ของมนุษย์ในกลุ่ม ภาษาศาสตร์สังคมมุ่งอธิบายอิทธิพลของปัจจัยทางสังคมที่มีต่อภาษา สังคมวิทยาภาษาศาสตร์ (Sociolinguistic) คือ การวิจัยเรื่องของภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสังคมหรืออยู่ในบริบทของสังคม (Social Context) เมื่อมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะ

สมาชิกในกลุ่มย่อยหรือระหว่างสมาชิกกลุ่มใหญ่หรือสมาชิกในสังคมกับผู้เข้ามาอยู่ใหม่หรือผู้อพยพ ความสนใจทางสังคมวิทยาภาษาศาสตร์ขยายวงกว้างออกไป (อมราประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ๒๕๔๔ : ๒ - ๓)

ฟิชแมน โจชัว (Fishman Joshua, ๒๕๑๑ : ๖) กล่าวว่า คำว่า Sociology of language (สังคมวิทยาภาษา) สามารถสับเปลี่ยนกับคำว่า Sociolinguistic (ภาษาศาสตร์สังคม) ได้นั่นคือ เขาเห็นว่าขอบเขตของสังคมวิทยากับภาษาศาสตร์ขอบเขตเหมือนกัน จากการรวมสองสาขานี้เข้าด้วยกัน Fishman เห็นว่า ทั้งสองสาขาจะได้ประโยชน์จากกันทั้งคู่ สังคมวิทยาจะได้เครื่องชี้ (Indicators) ที่บ่งบอกชั้นทางสังคมและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การสร้างกลุ่ม การสลายกลุ่ม การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในทางตรงกันข้าม นักภาษาศาสตร์จะได้ประโยชน์ในการนำสังคมวิทยาไปแก้ปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นกับภาษาศาสตร์ คือ การแปรอิสระและได้เรียนรู้ โนภาพใหม่ ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคมอีกด้วย

นิสา สักดีเชยนต์ (๒๕๒๖ : ๔) ได้กล่าวว่า ในวิชามนุษยวิทยาคำที่ใช้เรียกเครือญาติจะช่วยอธิบายลักษณะสังคมของมนุษย์ได้ เช่น การวิจัยของ Paul K. Benedict (๒๔๘๖ : ๖๗) กล่าวว่า คำเรียกญาติของแต่ละภาษาจะแตกต่างกันไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้นักมนุษยวิทยาสนใจศึกษาโครงสร้างของสังคมมากขึ้น จะเห็นว่า สิ่งแวดล้อมทางสังคมได้สะท้อนผ่านมาทางภาษาและจะแสดงเช่นนี้จนกว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในสังคม

จินดา เสงสมบูรณ์ (๒๕๔๒ : ๓๐) ได้แสดงความหมายของการวิจัยภาษาศาสตร์เชิงสังคมว่าเป็นการวิจัยภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสังคมในฐานะที่ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมและภาษามีบทบาทต่อสังคมและสังคมมีบทบาทต่อภาษา การวิจัยภาษาในแง่นี้จึงเป็นการวิจัยลักษณะแตกต่างของภาษาตามสภาพสังคม เช่น ภาษาเด็ก ภาษาผู้ใหญ่ หรือภาษาที่แตกต่างในด้านภูมิประเทศ เช่น ภาษากลาง ภาษาถิ่น และความแตกต่างของการใช้ภาษาระหว่างเพศ เช่น ชายหญิง เป็นต้น

ลาบิฟ วิลเลียม (Labov William, ๒๕๓๕ : ๑๐๓-๑๑๖) กล่าวว่า คนที่อยู่ในสังคมเดียวกันใช้ภาษาแตกต่างกันไปตามสภาพทางสังคม ซึ่งมีการวิจัย อาชีพ สถานะทางเศรษฐกิจ ฯลฯ เป็นภาษาปัจจัยสำคัญอีกด้วย หรือในมุมมองอีกอย่างว่า สถานภาพของบุคคลในสังคมมีส่วนกำหนดการใช้ภาษาของบุคคล นั่นคือ สถานภาพทางสังคมทำให้บุคคลเลือกใช้ภาษาอย่างที่เขาใช้อยู่

ศรีวิไล พลมณี (๒๕๔๕ : ๗๕) ได้กล่าวว่า ภาษาไม่ได้ขึ้นอยู่กับเชื้อชาติ สีผิวและเผ่าพันธุ์ (Ethnic) โดยตรง คือ คนมิได้พูดอย่างที่เขาพูดเพราะสีผิวหรือเชื้อชาติของเขาแต่จะรับเอาบุคลิกภาพทางภาษาจากผู้คนแวดล้อมในสังคมที่เขามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดด้วย

ภาษากับเพศทำให้มีความแตกต่างกันทางภาษาระหว่างเพศผู้ใช้ภาษานั้น ทั้งนี้เพราะภาษาในฐานะที่เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมอย่างหนึ่งมีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับทัศนคติของสังคม และชายกับหญิงย่อมมีความแตกต่างในสังคมที่เขาอยู่

ภาษากับบริบททางสังคมที่บุคคลนั้น ๆ กำลังใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องหรือรับใช้อยู่ เช่น บทบาท สถานภาพทางสังคม เวลา และสถานที่ตลอดจนหน้าที่และขอบข่ายในการใช้ภาษานั้นว่า เราใช้ภาษาทำหน้าที่อะไร ในฐานะที่เราเป็นใคร ใช้กับใคร ใช้ที่ไหน เวลาใด

ภาษากับบุคลจาการวิจัยทางสังคมวิทยาภาษาศาสตร์มักพบว่า บุคคลใช้ภาษาอย่างมีระดับ อาจแบ่งได้หลายลักษณะ ได้แก่

๑. ความเป็นส่วนตัว (Private) - การสื่อสารในชุมชน (Public)
๒. ไม่เป็นแบบแผน (Informal) - เป็นแบบแผน (Formal)
๓. ภาษาพื้น ๆ สามัญ (Low) - ภาษาสูง (High)
๔. เรื่องส่วนตัว (Personal) - เรื่องทั่วไป (Impersonal)
๕. ตามสบาย (Casual) - เป็นกิจลักษณะ (Carefull)
๖. สนิทสนม (Intimate) - ห่างเหิน (Distance)

สรุปได้ว่า ภาษาและสังคมเป็นสิ่งคู่กัน ภาษามีบทบาทสำคัญในสังคม ได้รับอิทธิพลจากสังคม สะท้อนภาพสังคม และสังคมเป็นแหล่งที่มาของภาษา เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป ภาษาที่ใช้ในสังคมนั้นก็จะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ภาษาจึงมีบทบาทต่อสังคมและสังคมก็มีบทบาทต่อภาษา

๒.๒ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับคำสแลง

คำสแลงเป็นภาษาที่มีลักษณะเด่นของตนเอง มีขอบเขตการใช้เป็นพิเศษ และนักวิชาการต่าง ๆ มักนิยมศึกษาวิเคราะห์ความหมาย ลักษณะการใช้ แหล่งที่มาของคำสแลง จึงมีแนวคิดทฤษฎีที่สำคัญเกี่ยวกับคำสแลงมากมายดังนี้

๒.๒.๑ ความหมายที่เกี่ยวกับคำสแลง

ความหมายของคำสแลงในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

มิรันดา สตีล (Miranda Steel, ๒๕๕๑ : ๗๔๔) อธิบายว่า คำสแลงคือ ถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้แพร่หลายภาษาพูด โดยเฉพาะระหว่างคนในกลุ่มกันและมักจะอยู่ในความนิยมเป็นช่วงสั้น ๆ บางคำไม่เป็นคำสุภาพ

พจนานุกรม Longman (๒๕๕๐ : ๑๔๘๕) ได้กล่าวคำ คำสแลงเป็นคำที่ใช้อย่างเป็นกันเอง และใช้เฉพาะกลุ่ม เป็นคำใหม่และยังไม่ได้รับการยอมรับใช้เป็นภาษามาตรฐาน

จินตนา พุทธรเมตะ (๒๕๔๖ : ๖) ได้สรุปจากเอกสารต่าง ๆ และอธิบายว่า คำสแลงหรือคำคะนอง (Slang) คือ ถ้อยคำ สำนวน หรือภาษาพูดที่ใช้สร้างความเข้าใจเฉพาะกลุ่มซึ่งส่วนใหญ่อยู่ใน

วัยหนุ่มสาว เป็นภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไม่สุภาพ เป็นภาษาแบบแผน แต่ไม่ใช่คำหยาบหรือคำต่ำ แต่เป็นคำพิเศษที่สร้างขึ้นเพื่อให้เกิดคำแปลก ๆ ผิดไปจากปรกติทั้งด้านเสียง รูปคำ และความหมาย เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรม หรือปรากฏในพจนานุกรมแต่ระบุว่า เป็นภาษาปาก คำสแลงมีระยะเวลาการใช้ไม่นานก็จะสูญหายไปพร้อมหมดความนิยม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ (๒๕๔๖ : ๑๑๔๐) อธิบายไว้ว่า คำสแลงเป็นถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้อง

วิชาติ บุรณะประเสริฐสุข (๒๕๔๕ : ๑๒) ได้นิยามคำสแลงว่า สแลงเป็นการใช้ภาษาที่ต่ำกว่ามาตรฐานที่คนส่วนใหญ่ในสังคมใช้ เป็นภาษาที่ผิดจากเดิม เพื่อสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึกทัศนคติและลักษณะร่วมกันบางประการของผู้ใช้ภาษา

พจนานุกรมคำคะนอง พุทธศักราช ๒๕๔๓ (๒๕๔๓ : ข) ได้อธิบายคำสแลงหรือคำคะนองถึงแม้ว่า คำคะนองจะเป็นคำพูดที่ไม่อาจจัดได้ว่าเป็นคำมาตรฐาน แต่ก็ยังเป็นคำในภาษาที่ใช้สื่อสารได้ในบางโอกาส บางสถานที่ สำหรับบุคคลบางกลุ่ม เมื่อใช้คำคะนองได้เหมาะแก่โอกาส กาลเทศะ และบุคคลจะช่วยทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล คำคะนองเป็นคำที่เจ้าของภาษาคิดขึ้นมา เมื่อต้องสื่ออารมณ์และความรู้สึกต่าง ๆ ที่มีให้อารมณ์และความรู้สึกที่เป็นปกติธรรมดา คำคะนองอาจเกิดขึ้นใหม่ได้เสมอตามความต้องการของผู้ใช้ภาษา ส่วนใหญ่แล้วคำคะนองใช้สื่อสารเฉพาะกลุ่ม แต่มีบางคำที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ถึงกับใช้เป็นภาษามาตรฐานได้ บางคำอาจเลิกใช้ไปหลังจากที่นิยมใช้กันมาชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ผะอบ โบบกฤษณะ (๒๕๔๑ : ๖๕) ได้กล่าวว่า คำที่ตั้งตามอารมณ์เด็กวัยรุ่น คำเหล่านี้เกิดขึ้นชั่วคราวแล้วก็หายไป เช่น จิ๊กโก๋ ผैया เป็นต้น

บุญยงค์ เกศเทศ (๒๕๓๒ : ๓๕) ได้อธิบายว่า คำสแลงคือ คำซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราวชั่วคราว เป็นภาษาพูดที่นิยมกันไปบางหมู่คณะ บางกรณีก็ต้องพูดเพื่อให้ออกรส จึงพยายามสร้างรูปภาษาให้แปลกออกไป คำสแลงมักไม่ติดอยู่ในภาษานานนัก เมื่อคำหนึ่งหายตายไปก็มักนิยมใช้คำใหม่ขึ้นแทน คำสแลงนั้นมีใช้กันมาทุกยุคทุกสมัย เช่น เก้ากึ่งเก้า เซ็งระเบิด เป็นต้น

กรีน โจนาธาน (Green Jonathan, ๒๕๓๑ : ๕) กล่าวว่า คำสแลงมียุคการใช้งานสั้น ไม่จัดอยู่ในภาษามาตรฐาน เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตามแฟชั่นและรสนิยมที่เปลี่ยนไป คนในทุกชนชั้นมีการใช้สแลง เพื่อตอบสนองการใช้ภาษาง่าย ๆ ที่มีลีลาสั้นๆปาก เพื่อสร้างความจำขึ้น เพื่อล้อเลียนหรือพูดติดตลก และใช้เพื่อแสดงความเป็นตัวตนของคนในแต่ละกลุ่ม

วิทย์ เทียงบุญธรรม (๒๕๓๑ : ๖๕๓) ได้กล่าวว่า เป็นคำตลาดและเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม เฉพาะอาชีพใดอาชีพหนึ่ง หรือเป็นรหัสของขโมยหรือโจร

อุดม วโรตม์สถิตติ์ (๒๕๓๑ : ๗๗) ได้อธิบายว่าเป็นคำตามสมัยนิยมที่เกิดขึ้นใหม่ หายไปไม่เกี่ยวกับการพูดอย่างมีแบบแผน บางครั้งพูดอย่างมีแบบแผนก็ใช้คำสแลงได้

สนิท ตั้งทวี (๒๕๒๘ : ๖๕) ได้กล่าวว่า Slang หรือ คำคะนอง คำประเภทนี้มีลักษณะคล้ายคำเฉพาะกลุ่ม แต่ที่ใช้ในวงกว้าง คำสแลงเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากปกติทั้งด้าน เสียง การเขียนและความหมาย

แน่งน้อย บุญยเนตร (๒๕๒๘ : ๔) ได้กล่าวว่า คำสแลงคือ คำหรือกลุ่มคำที่เกิดขึ้นใหม่ คำที่เปลี่ยนแปลงไปจากภาษาปรกติ และคำมาจากภาษาต่างประเทศบางคำ ซึ่งมีลักษณะเป็นคำแปลกใหม่ที่ใช้อารมณ์ ความรู้สึกแต่ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาทางการ

น้อย อาจารย์ยางกูร (๒๕๒๗ : ๓๐๕) ได้อธิบายว่า คำสแลงเป็นคำสำนวนเฉพาะสมัยที่เป็นที่รู้จักกันในยุคหนึ่งสมัยหนึ่งแล้วก็เสื่อมคลายหายไป แต่มีความหมายเป็นที่เข้าใจกันในหมู่มิตรใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคำอุทาน หรือเป็นคำคุณศัพท์ เช่น แสบ โดคร่อม ฯลฯ

สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา (๒๕๒๖ : ๑๖) ได้กล่าวว่า คำสแลงคือภาษาคะนอง เป็นภาษาปาก เป็นภาษาไม่เป็นแบบแผน แต่ไม่ใช่คำคำหรือคำหยาบ เป็นคำพิเศษเฉพาะกลุ่มที่สร้างขึ้นเพื่อให้มีคำแปลก ๆ สร้างความสนุกสนาน ระดับคำมีการเปลี่ยนแปลงตามสมัย

สมใจ เสรีวงศ์ (๒๕๒๖ : ก - ข) ได้กล่าวว่า คำสแลงคือ ภาษาที่ใช้สื่ออารมณ์ขันเป็นส่วนมากหรือสื่ออารมณ์กระทบกระทั่งก็มีบ้าง เป็นภาษาที่เกิดขึ้นเพื่อใช้อำพรางหรือกลบเกลื่อนคำต้องห้าม เกิดขึ้นเพื่อใช้แทนคำที่มีอยู่ในภาษาแล้ว หรือเกิดขึ้นเพื่อแทนช่องว่างของความคิดรวบยอดซึ่งยังไม่เคยมีผู้คิดคำขึ้นมาใช้ในภาษา แต่คำที่คิดขึ้นมายังไม่เป็นที่ยอมรับในภาษามาตรฐาน คำสแลงเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ เป็นภาษาที่มีสีสันแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ เกิดง่ายตายง่าย มีอายุการใช้งานสั้น มีความเจริญงอกงามมีรู้จัก

สุดาพร ลักษณะินาวิน (๒๕๒๕ : ๔๐) ได้กล่าวว่า คำสแลงเกิดจากความรู้สึกเบื่อในการใช้คำซ้ำแล้วซ้ำอีก คำสแลงยังเป็นสมบัติของกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกในกลุ่มและมีระยะเวลาในการใช้คำสแลงไม่นาน

สอ เกสบุตร (๒๕๔๒ : ๗๔๒) ได้กล่าวว่า คำสแลงคือ คำที่ใช้กันทั่วไปแต่ไม่ถูกต้องตามหลักของภาษา และมักใช้กันชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น คำตลาด ถ้อยคำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะชนหมู่มิตรหนึ่ง เช่นคำพูดแปลก ๆ ของนักเรียนและทหาร เป็นต้น

จูส มาร์ติน (Joos Martin, ๒๕๐๔ : b) ได้จัดคำสแลงอยู่ในวัจนลีลาแบบเป็นกันเอง (Casual Style) และกล่าวว่า เป็นลีลาภาษาที่ใช้กันอยู่ในกลุ่มผู้ใกล้ชิด มีความสนิทสนมเป็นกันเองมาก อยู่ในกลุ่มสังคมเดียวกันและอยู่ในวัยเดียวกัน

Oxford The Advance Learner's Dictionary of Current English (๒๕๐๖ : ๕๔๐) ได้กล่าวว่า สแลงคือ คำหรือวลี ที่มักใช้เป็นภาษาพูดกันมากกว่าการใช้เป็นภาษาเขียน เหมาะสำหรับโอกาสที่ไม่เป็นทางการ เหมาะกับการใช้เฉพาะกลุ่ม เช่น ทหาร นักเรียน

จากความหมายของคำสแลงข้างต้นสรุปได้ว่า คำสแลงหมายถึง ถ้อยคำที่ใช้ทำความเข้าใจในคนกลุ่มเดียวกันในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง มีการเกิดใหม่และหายตายไปตามกาลเวลา อาจเป็นคำที่ใช้ผิดไปจากปรกติ ทั้งด้านเสียง การเขียน ความหมาย มีใช้กันทุกยุคทุกสมัย มักใช้กับกลุ่มผู้ใกล้ชิด มีความสนิทสนมเป็นกันเอง ซึ่งเป็นภาษาระดับต่ำที่มีลักษณะเด่นของตนเอง

๒.๒.๒ ลักษณะของคำสแลง

ลักษณะของคำสแลงในมุมมองต่าง ๆ มีดังนี้

สุชาดา เทเวศลิน (๒๕๓๑ : ๑๗) ได้กล่าวว่า คำสแลงมีลักษณะในด้านภาษาศาสตร์ดังต่อไปนี้

๑. เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน (Sub-standard) และไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งได้ตีความว่า เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรม แต่ระบุว่า เป็นภาษาปาก

๒. เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ (Affective Meaning) ที่ช่วยบอกความรู้สึกชีวิตชีว ตลกขบขัน หรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้มีพลังภาษาขึ้น

๓. เป็นคำที่มีระยะเวลาไม่นาน มักจะเลิกใช้ไปเพราะหมดความนิยมหรือการยอมรับจนกลายเป็นภาษามาตรฐาน

๔. เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่มและกลุ่มนี้อาจจะเป็นกลุ่มเล็กหรือใหญ่ก็ได้ และเป็นกลุ่มที่สมาชิกของกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน

สมใจ เสรีวงศ์ (๒๕๒๖ : ๑๐๓) ได้กล่าวถึงลักษณะเฉพาะของคำสแลงดังนี้ ได้แก่ ๑. สื่ออารมณ์ขัน ๒. สื่ออารมณ์กระทบกระทั่งที่แฝงไว้ด้วยอารมณ์ขัน ๓. เกิดง่าย ตายง่ายและมีอายุในการใช้สั้น ๔. มีความเจริญงอกงามมีรู้อุป (Dynamic) เมื่อมนุษย์มีความเจริญงอกงามขึ้นในด้านต่าง ๆ คำในภาษาก็มีใช้มากขึ้น และเมื่อคำใดหมดสีสันของความเป็นสแลง ก็มีคำสแลงใหม่ขึ้นมาใช้แทนที่ ๕. ดัดในภาษาในฐานะที่เป็นสแลง ๖. เป็นสแลงซึ่งคิดค้นขึ้นใช้แทนคำที่มีอยู่ในภาษาแล้วเพื่อความขบขัน หลีกเลี่ยงคำต้องห้าม (Taboo) และความเป็นหมู่พวกเดียวกัน ๗. เกิดขึ้นเพื่อแทนช่องว่างของความคิดรวบยอด (Concept) ซึ่งยังไม่เคยมีผู้คิดคำขึ้นมาใช้ในภาษา

พัชรี สายสิทธิ์ (๒๕๓๐ : ๒๕) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของคำสแลงว่า คำสแลงส่วนใหญ่เป็นคำหมวดคำกริยา คำนามและคำวิเศษณ์ โดยเฉพาะคำนามมีจำนวนมากที่สุด

แน่น้อย บุญเนตร (๒๕๒๕ : ๑๘) ศึกษาคำคะนองได้กล่าวถึงลักษณะของคำคะนอง สรุปได้ ๕ ประการดังนี้

๑. คำเกิดใหม่ เป็นคำที่สร้างจากการประสมเสียง เสียงของคำทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกถ้าอารมณ์ดี ผู้พูดจะใช้เสียงที่ให้ความรู้สึกดี แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็จะใช้เสียงที่ให้ความรู้สึกไม่ดีเช่นกัน คำเกิดใหม่เหล่านี้เป็นคำที่ไม่มี ความหมายมาก่อน ตัวอย่างเช่น เนียบ ม่องเท่ง เสล่อ เจ้งเป้งบ้อม โป้ย เป็นต้น

๒. คำที่เปลี่ยนเสียงไปจากเดิม คำปกติซึ่งมีการเปลี่ยนเสียงมักเป็นคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน หรือคำที่มีความหมายกลางๆ แต่เมื่อเปลี่ยนเสียงคำให้ผิดเพี้ยนไปบ้างคำนั้นก็ทำให้ความรู้สึกอ่อนลง หรือมีสำเนียงขบขันมากขึ้น คำที่หยาบ คำรุนแรง อาจจะกลายเป็นคำที่ขบขันและไม่หยาบคำบางคำที่มีความหมายกลาง ๆ จืด ๆ เมื่อเปลี่ยนเสียงแล้วอาจจะมีความหมายหนักขึ้น มีสีสัน มีชีวิตชีวา

๓. ถ้อยคำซึ่งเปลี่ยนความหมาย คือ คำที่มีความหมายตามพจนานุกรมที่นำมาเปลี่ยนเป็นความหมายพิเศษเฉพาะ และความหมายที่เปลี่ยนไปนั้นยังไม่เป็นที่ยอมรับและใช้กันอย่างแพร่หลายนัก

๔. คำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เป็นคำที่มาจากภาษาอังกฤษ จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เป็นต้น เป็นคำที่มีความหมายพิเศษเฉพาะ และไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาทางการ

๕. คำที่เปลี่ยนวิธีเปลี่ยนคำตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นการเปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นคำพหูพจน์โดยการเติม ส์ ท้ายคำเช่น กลุ่มส์ ยากส์ มินส์ ซึ่งส์ เป็นต้น

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๒๖ : ๒๕) ได้กล่าวว่า คำสแลงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของภาษาพูดในสังคมที่พัฒนาแล้ว ไม่มีภาษาในสังคมเมืองใดในโลกที่ไม่ใช้คำสแลง แม้ว่าคำสแลงจะใช้กันแพร่หลาย แต่ก็นิยมใช้ภาษาพูดเท่านั้น และไม่นับว่าเป็นภาษามาตรฐาน

ไอโต้ จอน (Ayto John, ๒๕๓๖ : V) ได้กล่าวว่า สแลงเป็นคำที่มีสีสัน เป็นทางเลือกในการใช้ศัพท์ เราใช้สแลงเพื่อแสดงออกถึงมีอารมณ์ขัน การสวด พุดกระທးທးเสียดสีและใช้ในลักษณะเป็นกันเอง

สรุปได้ว่า คำสแลงเป็นคำที่เกิดง่ายตายง่าย ไม่เป็นภาษามาตรฐานและแบบแผน ถ้อยคำแปลกทันสมัย อาจผิดไวยากรณ์หลักภาษา อาจมีการเปลี่ยนแปลงในด้านเสียง ความหมายและรูปภาษา ใช้ในกลุ่มคนที่มีความสนิทสนมกันและวัฒนธรรมเดียวกันเพื่อทำให้สื่อความกระชับขึ้นและลดความเคร่งขรึมในบรรยากาศต่าง ๆ เป็นการเล่นคำให้สนุกสนานอย่างหนึ่ง

๒.๒.๓ การสร้างของคำสแลง

นักวิชาการได้กล่าวถึงการสร้างคำสแลงในแง่มุมมองต่าง ๆ ดังนี้

ยมโดย เฟิ่งฟงศา (๒๕๓๘ : ๔๔๐) ได้ศึกษาการสร้างคำคะนองขึ้นใช้ในหนังสือพิมพ์และ นิตยสารและคำคะนองว่า มีลักษณะดังนี้

๑. เป็นคำเกิดใหม่ เช่น “เนียบ” หมายถึง เยี่ยม
๒. เป็นคำที่เปลี่ยนเสียงไปจากเดิม เช่น “จิ้งเ่า” หมายถึง โง่ง่า
๓. เป็นคำที่เปลี่ยนความหมายจากเดิม เช่น “ฟาด” ความหมายใหม่หมายถึง กินตำแหน่ง รับประทาน
๔. เป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ เช่น “เฮด” หมายถึง ศีรษะ
๕. เป็นคำที่เลียนแบบวิธีเปลี่ยนแปลงรูปคำเมื่อเป็นพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์ เช่น “มันส์” หมายถึง สนุกมาก

สธนสรณ์ ยุติบรรพ์ (๒๕๕๒ : ก) ได้กล่าวว่า ลักษณะการสร้างคำของคำสแลงมี ๘ ลักษณะ ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำเกิดใหม่ คำเปลี่ยนความหมายจากเดิม คำตัดพยางค์ คำเปลี่ยนเสียงจากเดิม และคำยืม

จินตนา พุทธเมตตะ (๒๕๔๖ : ๒๑-๒๕) กล่าวว่า การสร้างคำสแลงแบ่งออกได้เป็น ๔ ลักษณะ ได้แก่

๑. การสร้างคำสแลงเทียบลักษณะคำประสม หมายถึง การนำสแลงเทียบที่มีความหมาย ๒ คำ มาประสมกันใหม่มีความหมายใหม่ เช่น ขุนแผน นั่งหล่อ
๒. การสร้างคำสแลงเทียบลักษณะคำซ้ำ หมายถึง คำสแลงที่เกิดมาจากการนำคำแต่ละคำมา ซ้ำเสียง เช่น เด็ก ๆ จอก ๆ
๓. การสร้างคำสแลงเทียบลักษณะวลี หมายถึง การนำคำสแลงมาวางเรียงกันเป็นกลุ่มคำที่ ได้ความหมาย เช่น ท้อง ๓ เดือน ประเพณีวิ่งควาย
๔. การสร้างคำสแลงเทียบลักษณะประโยค หมายถึง การนำคำสแลงมาวางเรียงให้ได้ เนื้อความชัดเจนสมบูรณ์ เช่น เข้มจัดสั้น น่องร้องไห้

หยางเสี่ยวผิง (杨小平, ๒๕๕๔ : ๖๑-๗๓) กล่าวว่า คำสแลงที่สร้างขึ้นใหม่แบ่งออกได้ เป็น ๓ ประเภท ได้แก่ การแต่งคำใหม่ การใช้คำใหม่ การยืมคำใหม่ การปรับปรุงคำใหม่ การตัดย่อ คำใหม่ การเกิดใหม่ คำใหม่ในอินเทอร์เน็ต

สรุปได้ว่า การสร้างของคำสแลงนั้นมีลักษณะได้แก่ คำเกิดใหม่ คำประสม คำซ้ำ เลียนแบบ สร้างเป็นวลี ประโยค คำยืม คำซ้อน การตัดพยางค์ และการเปลี่ยนแปลงความหมาย

๒.๒.๔ สาเหตุของการใช้คำสแลง

สาเหตุที่ใช้คำสแลง มีนักวิชาการไทยและนักวิชาการจีนให้ข้อมูลในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๒๖ : ๓๕ – ๓๗) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่ใช้คำสแลงว่า กลุ่มคนกลุ่มต่าง ๆ ก็มีลักษณะเฉพาะของกลุ่มคน ไม่ว่าจะเป็นด้านวิชาการ หรือ อาชีพ เพศ ทำให้เกิดการใช้ศัพท์เฉพาะกลุ่มขึ้นในลักษณะที่ไม่ใช่ภาษามาตรฐาน บางครั้งคนที่ร่วมตัวกันเป็นกลุ่มก็ต้องการมีศัพท์เฉพาะกลุ่มของตนเองที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจ เช่น ศัพท์ในวงการสาวประเภทสองมีคำว่า “อึปลง” ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกสาวประเภทสองที่อึกหักและทำตัวเหมือนคนเบือชีวิต หรือ “เงือก” หมายถึง สาวประเภทสองที่หน้าตาไม่ดี ไม่หล่อ เป็นต้น นอกจากนี้กลุ่มนิสิตนักศึกษาเป็นชนกลุ่มหนึ่งที่ใช้คำสแลงอยู่ตลอดเวลา มหาวิทยาลัยจึงเป็นแหล่งสำคัญที่ทำให้เกิดสแลงอีกแหล่งหนึ่ง

พาร์ทริดจ (Partridge. ๒๕๐๒ : ๑๘๕ – ๑๘๙) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้คำสแลงไว้ดังนี้ ได้แก่ ๑. เพื่อความสนุกสนานและเพื่อความค่อนง ๒. เพื่อแสดงความเฉียวเฉลาด ไหวพริบ ๓. เพื่อความแปลกใหม่ ไม่เหมือนใคร ๔. เพื่อแสดงภาพพจน์ ๕. เพื่อสร้างความประหลาดใจ ๖. เพื่อหลีกเลี่ยงจากคำหรือภาษาเดิม ๆ ที่ซ้ำซาก จำเจ ๗. เพื่อทำให้สื่อความได้กระชับขึ้น ๘. เพื่อสร้างให้ภาษามีความละเอียดอ่อน หลากหลายมากขึ้น ๙. เพื่อให้ภาษาสามารถสื่อความหมายได้ง่ายขึ้น ๑๐. เพื่อทำให้ลดความเคร่งขรึมของภาษาทางการ หลีกเลี่ยงการกล่าวถึงความทุกข์ ความเจ็บปวด ความโศกเศร้า ๑๑. เพื่อสร้างมิตรภาพอย่างแพร่หลายทั้งกับคนที่มีระดับต่ำหรือสูงกว่าให้มีความใกล้ชิดกันมากขึ้น ๑๒. เพื่อปรับทัศนคติของอีกคนหนึ่งให้เป็นแบบเดียวกัน ๑๓. เพื่อสร้างความสนิทสนม ๑๔. เพื่อแสดงให้เห็นการเป็นอันหนึ่งเดียวกัน หรือเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนการค้า อาชีพหรือชนชั้นทางสังคม ๑๕. เพื่อใช้แสดงความเป็นตัวตนของกลุ่ม ๑๖. เพื่อปิดเป็นความลับไม่ให้คนนอกกลุ่มเข้าใจ

ส.ศิริรักษ์ (๒๕๓๐ : ๔๖ – ๔๗) ได้กล่าวว่า สมัยนี้ศัพท์ใหม่ ๆ หรือ สแลง (Slang) มักมีต้นตอมาจากสื่อสารมวลชนหรือ นักการเมือง นักธุรกิจการค้า ดังคำว่า “ยุ่งตายห่า” เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป เพราะพูดโดยบัลลังก์ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ซึ่งเป็นทั้งนักการเมืองและนักธุรกิจการค้า ซึ่งพูดคำไทยไม่ค่อยชัด

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๒๖ : ๓๗ – ๓๘) ยังได้กล่าวถึงสาเหตุของการใช้คำสแลงดังนี้

๑. เพื่อแสดงความสนิทสนม ความเป็นกันเอง มักเป็นคำสแลงที่ใช้กันเฉพาะกลุ่มคนที่สนิทสนมกันเท่านั้น ซึ่งสัมพันธ์กับความรู้สึกที่ว่าต้องการแสดงว่าเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน และมีคนอื่นที่เป็นคนนอก เช่น กลุ่มนักศึกษา กลุ่มกระเทย กลุ่มนักคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

๒. เพื่อความสนุกสนานเหมือนกับเป็นการละเล่นชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นการเล่นกับคำ เช่น เมื่อคำว่า “เด็กฮาร์ด” แพร่หลายแล้ว ก็มีคำว่า “เด็กเฮิร์ท” และ “เด็กฮือ” (คนเป็นหัวดี) ตามมา

๓. เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด หรือระเบียบวินัยต่าง ๆ เช่น การพูดถึงความตาย หรือคุณตระกูลโดยตรง อาจจะเป็นเรื่องที่ตึงเครียดมาก จึงใช้คำสแลงว่า “ไปขายถ่าน” “กลับบ้านเก่า” หรือ “ไปสวรรค์” แทนคำว่า “ตาย” และใช้คำสแลงว่า “มั่งสายบัว” หรือ “ฮ่องกรง” แทนคำว่า “ลูก” เป็นต้น

๔. เพื่อแสดงสติปัญญาในการใช้คำแสดงอารมณ์ขัน การถากถางเสียดสี เช่น คำว่า “เพี้ยน” (การจำหรือทำอะไรพลาดไป) “แอ๊ปเปิ้ล” (อัปรีช) “ตุ๊ด” (กระเทย) เป็นต้น

๕. เพื่อแสดงความแปลกประหลาด พิสดาร ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงความจำเจซ้ำซากในการพูดภาษา เช่น แทนที่จะพูดว่า “กิน” หรือ “ทาน” ก็ใช้คำว่า “เน้น” แทน

๖. เพื่อให้เหมือนคนอื่น กล่าวคือ ใช้เพราะผู้อื่นเขาใช้กัน

หยางเสี่ยวผิง (杨小平, ๒๕๕๔ : ๖๑-๗๓) กล่าวถึงลักษณะการใช้ของคำสแลงจีนในปัจจุบันว่า คำที่เกิดใหม่และคำสแลง มันสะท้อนสภาพการเมือง เศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงของสังคม เช่น โหลวซั่วคั่ว (楼垮垮) หมายถึง ตึกพัง ออกจากเหตุการณ์ที่สร้างตึกโดยเน้นความเร็ว ไม่เน้นคุณภาพ พังง่าย อนึ่ง คำนิยมและความคิดของคนเปลี่ยนทำให้เกิดคำสแลง เช่น วอจิว (蜗居) หมายถึง ห้องที่เล็กทั้งแคบ ออกจากกรณีที่รุ่นใหม่มียอมออกไปไหน มั่วแต่เล่นเกมต่าง ๆ อยู่ในห้องแคบ ๆ การต้องการความสนุกสนานทำให้เกิดคำสแลง เช่น เจียงจื่อ (酱紫) ซึ่งพ้องเสียงคำว่า เจือยจื่อ (这样子) เพื่อแสดงความแตกต่างและสนุกสนานกับเพื่อน

สรุปว่า คำสแลงได้รับอิทธิพลจากสังคมเป็นอย่างมาก สาเหตุของการใช้คำสแลงคือ การใช้คำสแลงเพื่อช่วยให้ภาษาสนุกสนานเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความเครียดและแสดงความสนิทสนม เป็นกันเอง สามารถสร้างความประหลาดใจให้กับผู้รับสาร สื่อสารเข้าใจในกลุ่มและเพื่อสะท้อนภาพสังคม

๒.๒.๕ ที่มาของคำสแลง

แหล่งที่มาของคำสแลง มีนักวิชาการ ได้ให้ข้อมูลไว้ดังนี้

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (๒๕๒๖ : ๓๕ – ๓๗) กล่าวถึงแหล่งที่มาของคำสแลงในปัจจุบันไว้คือ

๑. สื่อมวลชนต่าง ๆ มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันอยู่มากในปัจจุบัน มีคำสแลงจำนวนมากที่ไม่ค่อยที่เกิดจากสื่อมวลชนชนิดต่าง ๆ โฆษณาจากโทรทัศน์เป็นแหล่งหนึ่งที่แพร่คำสแลงไปได้รวดเร็วมาก ผู้คนนำไปใช้กันอย่างติดปากและอาจไม่มีความหมายอะไรมาหนัก เช่น “ไปไหน ๆ ไปเมโทร”

๒. ภาพยนตร์และเพลง ก็เป็นแหล่งที่มาของคำสแลงที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่ง ภาพยนตร์จีนทำให้เกิดการนำสำนวนการพูดแบบจีนมาใช้เป็นคำสแลงมากมาย เช่น เมื่อคนสองคนพบกัน แทนที่จะทักทายกันว่า “สวัสดี” กลับพูดว่า “การวะท่านเพื่อน” หรือจากเพลงทำให้ผู้นิยมพูดว่า “เอาความทุกซ์ไปทิ้งทะเล” อยู่ระยะหนึ่ง เป็นต้น

๓. เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม บางครั้งก็เป็นต้นเหตุทำให้เกิดคำหรือวลีที่เป็นคำสแลงได้ เช่น “เตือนใจ” เกิดจากคดีฆาตกรรมที่เป็นข่าวใหญ่ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ หนังสือพิมพ์เขียนข่าวเรื่องนี้อยู่นาน จนเกิดเป็นวลี “คดีเตือนใจ” ปรากฏในภาษาเขียนบ่อย ๆ จึงทำให้คำแปรสภาพไปเป็นคำธรรมดา มิใช่คำสแลงเหมือนเมื่อเริ่มต้นใช้

เหลียงไห่ตง (梁海东. ๒๕๕๒ : ก) กล่าวถึงแหล่งที่มาของคำสแลงจีนในปัจจุบันว่า คำสแลงจีนมีแหล่งที่มาหลากหลาย เช่น โรงเรียนกับมหาวิทยาลัย อินเทอร์เน็ต ภาษาลิ้น สื่อมวลชน และช่องทางอื่น ๆ ในสังคม คำสแลงมีทั้งหมด ๖ ลักษณะได้แก่ ทันสมัย เปลี่ยนแปลงง่าย มีความสร้างสรรค์ สะท้อนวัฒนธรรมและมีระดับ

หวางอิง (王英. ๒๕๕๒) กล่าวถึงแหล่งที่มาคำสแลงจีนในปัจจุบันว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมหรือข่าวสารที่เกี่ยวข้อง และความแปลกใหม่ของตัวภาษาเป็นปัจจัยทำให้คำประเภทนี้ได้รับความนิยม เทคโนโลยีสารสนเทศพัฒนาอย่างรวดเร็วและการที่ใช้อินเทอร์เน็ตสะดวกขึ้น ทำให้คนใช้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะวัยรุ่น อนึ่ง การที่คนมีอิสระมากขึ้นและความกดดันที่มาจากสังคมนั้น ทำให้คนจีนได้ค้นพบช่องทางใหม่ที่สามารถระบายอารมณ์ดังเคียดคือ การใช้ถ้อยคำต่าง ๆ เพื่อระบายอารมณ์ต่าง ๆ ในอินเทอร์เน็ตโดยไม่ต้องเปิดเผยตัวตน อินเทอร์เน็ตเริ่มกลายเป็นแหล่งสำคัญหนึ่งที่ทำให้เกิดคำสแลงและเผยแพร่คำสแลง

สรุปได้ว่า คำสแลงมีที่มาจากสังคม ซึ่งเป็นสื่อมวลชนต่าง ๆ และเหตุการณ์ที่เกิดในสังคม สถานศึกษาของเยาวชน อินเทอร์เน็ตและภาษาอื่น ๆ

๒.๓ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษา

การเปรียบเทียบเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์รู้จักสิ่งอื่น ๆ และเป็นวิธีการพื้นฐานอย่างหนึ่งของการวิจัยภาษา

๒.๓.๑ ความหมายของการเปรียบเทียบภาษา

มีนักวิชาการให้ความเห็นที่เกี่ยวกับความหมายของการเปรียบเทียบภาษาในแง่มุมต่าง ๆ ไว้ดังนี้

ฮาร์ทแมน (Hartmann R.R. K. ๒๕๒๑ : ๒๒) กล่าวว่า การเปรียบเทียบภาษาเป็นส่วนหนึ่งของภาษาศาสตร์ ทำหน้าที่เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง ๒ ภาษาหรือมากกว่า ๒ ภาษาในเวลาเดียวกัน โดยเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงด้วยพรรณนาวิเคราะห์ โดยเฉพาะเทียบต่าง และนำผลวิจัยไปประยุกต์ในวงการอื่น ๆ (The task of contrastive Linguistics is to make

synchronic contrasting study of two or more languages to describe their differences and similarities especially the differences and to apply the research into other relevant fields.)

หลิวชิวเซียง (吕叔湘, ๒๕๒๐ : ๓๖) ได้กล่าวว่า หากจะเห็นลักษณะของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ต้องเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น ๆ เช่น มนุษย์สามารถยืนและเดินได้ สร้างอุปกรณ์ ใช้ภาษาได้ก็เป็นผลที่เปรียบเทียบกับสัตว์อื่น ภาษาก็เหมือนกัน หากจะรู้จักลักษณะของภาษาจีนก็ต้องเปรียบเทียบกับภาษาอื่น ๆ หากต้องการรู้ลักษณะของภาษาจีนปัจจุบันก็ต้องเทียบกับภาษาจีนโบราณ หากต้องการรู้จักลักษณะของภาษาจีนมาตรฐานก็ต้องเปรียบเทียบกับภาษาถิ่น ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ก็นำมาเปรียบเทียบกันได้ (The features of one thing can only be manifested through the comparison with another thing. For instance the features of human beings such as walking with the back straight making tools and using languages are recognized by contrast to other animals. Language goes with the same. In order to identify the features of Chinese one need to compare it with non Chinese; to know the features of modern Chinese one need to compare it with ancient Chinese the same goes with the dialects and mandarin. No matter it concerns pronunciation lexical and grammar all the problems can be solved here.)

การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis หรือเขียนย่อว่า CA) เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไป ซึ่งเป็นการหาความแตกต่างระหว่างสองภาษาหรือมากกว่านั้น แต่ส่วนมากเป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างสองภาษามากกว่า โดยนักภาษาศาสตร์โครงสร้างเป็นผู้นำกลวิธีเปรียบเทียบภาษานี้มาเป็นที่รองช่วยผู้สอนภาษาในด้านการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดในการเรียนภาษา การวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถทำได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) ประโยค (Sentence) คำศัพท์ (Vocabulary) วัฒนธรรมทางด้านภาษา (Culture) รวมทั้งความคิด (Concept) ตลอดจนสิ่งที่กำหนดความคิด (Condition) (“การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา” ๒๕๔๕ : ออนไลน์)

สรุปว่า การเปรียบเทียบภาษา หมายถึง การเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงของภาษาในด้านระบบเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์และลักษณะอื่น ๆ

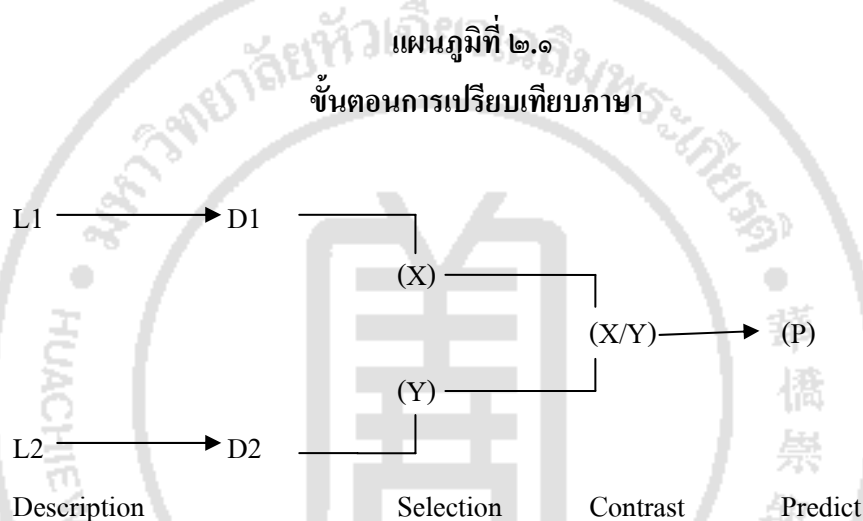
๒.๓.๒ เทคนิควิธีการของการเปรียบเทียบภาษา

เทคนิควิธีการของการเปรียบเทียบภาษาในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

แรนดัล แอล ไวต์แมน (Randal L. Whitman, ๒๕๔๘: ๒๔ -๒๕) ได้กล่าวว่า วิธีการของการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Procedures for CA) มีอยู่ ๔ ขั้นตอน คือ ๑. Description การเขียนคำบรรยายลักษณะของทั้ง ๒ ภาษา ๒. Selection การเลือกรูปแบบที่จะนำมาเปรียบเทียบกัน

๓. Contrast การเปรียบเทียบรูปแบบที่ได้เลือกไว้ & Predict การทำนายข้อยุ่งยากหรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนภาษาจากพื้นฐานของการเปรียบเทียบนั้น ๆ

สุธีณี สุขตระกูล (๒๕๒๖ : ๓-๑๘) ได้กล่าวว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) จุดสำคัญของกรวิจัยในทางด้านคือ ความแตกต่างทางด้านเสียง ด้านไวยากรณ์ ด้านความคิดและสิ่งที่กำหนดความคิด เพื่อนำมาช่วยประกอบการสอนภาษาต่างประเทศ และศึกษาศาพทวิภาษา (Bilingualism) ต่อมา ได้นำวิธีการเปรียบเทียบภาษาของ แรนดัล วิทแมน (Randal L. Whitman) ผสมผสานกับวิธีการของ ดี เพียโทร ดังแผนภูมิต่อไปนี้

จากแผนภูมิดังกล่าว ขั้นแรกให้เลือกภาษาสองภาษาคือ L1 และ L2 โดยใช้คำนี้ถึงกรเลือกภาษาที่นำมาวิเคราะห์ ต้องเป็นภาษาที่พรรณนาเปรียบเทียบภาษาได้แทนด้วยภาษา D1 และ D2 ตามลำดับ ขั้นที่สองให้เลือกสิ่งที่คาดว่าจะมีปัญหาจากภาษาทั้งสอง (X และ Y) ขั้นที่สามเปรียบเทียบส่วนที่เลือกมานั้น (X/Y) และขั้นสุดท้ายเมื่อได้ผลมาจากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างภาษาสองภาษาแล้วก็นำผลมาใช้ในการทำนายปัญหา (P)

สรุปได้ว่า วิธีการเปรียบเทียบภาษานั้นแบ่งเป็น ๔ ลักษณะ ได้แก่ การพรรณนาลักษณะของภาษา การเลือกรูปแบบในการเปรียบเทียบ คำเนินการเปรียบเทียบและการปรับปรุงภาษา

๒.๓.๓ งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาจีนในแง่มุมต่าง ๆ มีดังนี้

ยุพิน กล้ายมนต์ (๒๕๓๓ : ก) ได้ศึกษาระบบเสียง (Phonological System) ระบบคำ (Morphological System) และระบบโครงสร้าง (Syntactic Structure) ของภาษาไทยและภาษาจีน

แล้วนำระบบโครงสร้างทั้งสองภาษามาเปรียบเทียบ เพื่อทำนายลักษณะของปัญหาและข้อผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการแทรกแซงทางภาษา ทั้งของคนไทยที่เรียนภาษาจีนและคนจีนที่เรียนภาษาไทย

อุรา เค้นวิทย์เลิศล้ำ (๒๕๔๘ : ก) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสำนวนที่มีคำว่า เงิน ทอง และของมีค่าในภาษาจีนกับในภาษาไทยในด้านลักษณะรูปแบบและความหมาย

กมลวรรณ นภคผลสัทธาน (๒๕๕๐) ได้ศึกษาแนวคิดทางด้านความหมายของคำและสำนวนที่เกี่ยวกับสีต่าง ๆ ในวัฒนธรรมจีนและไทย อันประกอบด้วยสีแดง คำ ขาว เหลืองและเขียว ศึกษาเปรียบเทียบการใช้อุปมาอุปไมยในคำและสำนวนที่เกี่ยวกับสีในภาษาจีนและภาษาไทย รวมทั้งวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมและความเชื่อของจีนและไทยที่มีต่อการใช้คำและสำนวนที่เกี่ยวกับสีในภาษาทั้งสอง

กล่าวคือ การวิจัยที่เกี่ยวกับการวิจัยเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาจีนมีจำนวนไม่น้อย ซึ่งมีทั้งด้านสำนวน ระบบโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำซ้อน คำซ้ำ เป็นต้น

การเปรียบเทียบเป็นวิธีหนึ่งที่แสวงหาลักษณะต่าง ๆ ของภาษาได้และเป็นวิธีการทำการวิจัยที่นักภาษาศาสตร์ใช้ มีการเปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาจีนในแง่สำนวน ไวยากรณ์แล้ว

๒.๔ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงและการเปรียบเทียบสองภาษา แบ่งได้เป็น ๓ หมวดหมู่ดังต่อไปนี้

๒.๔.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงในภาษาไทย มีดังนี้

ศรณสรณ์ ยุติบรรพ์ (๒๕๕๓) ศึกษาลักษณะ การใช้และความหมายของคำสแลงในนิตยสารวัยรุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมและจำแนกชนิดของคำสแลง วิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำสแลงและศึกษาความหมายของคำสแลงโดยได้เก็บรวบรวมคำสแลงจำนวน ๑๑๒ คำจากนิตยสารวัยรุ่นจำนวน ๓ รายชื่อในช่วงเดือนมกราคม – ธันวาคม ๒๕๕๒ ได้แก่ a day Cheeze และ Knock knock ผลการวิจัยพบว่า ชนิดของคำสแลงที่พบมากที่สุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ คำวิเศษณ์ จำนวน ๖๒ คำ คำกริยา ๓๒ คำ คำนาม ๑๖ คำและอุทาน ๒ คำ แต่ไม่พบคำสแลงที่เป็นคำสรรพนาม คำอุทาน และคำสันธาน การสร้างคำสแลงมี ๘ ลักษณะ ได้แก่ คำประสม คำซ้อน คำซ้ำ คำเกิดใหม่ คำเปลี่ยนความหมายจากเดิม คำตัดพยางค์ คำเปลี่ยนเสียงจากเดิม และคำยืม

อรอุษา ถิวันดี (๒๕๕๑) ศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลงในนิตยสารบันเทิงภาษาไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและการใช้คำสแลง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิตยสารบันเทิงภาษาไทยที่จำหน่ายภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ จำนวน ๕ รายชื่อ ได้แก่ ทีวีพูล สตาร์ นิวส์ Gossip Star IN Magazine และ Oops! จำนวนทั้งหมด ๑๒๐ ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า มีการสร้างคำ ๗ วิธี ได้แก่

๑. การนำคำหรือวลีที่มีอยู่แล้วในภาษาสื่อความหมายใหม่

๒. การนำคำหรือข้อความมาจากเหตุการณ์ปัจจุบัน สภาพแวดล้อมและสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ

๓. การกำหนดคำให้สื่อความหมายด้วยเสียง

๔. การนำคำเลียนเสียงธรรมชาติมาสื่อความหมาย

๕. การยืมคำจากภาษาต่างประเทศและภาษาถิ่น

๖. การพวนคำ

๗. การสร้างคำขึ้นใหม่มี ๔ วิธี ได้แก่ การตัดคำเดิม การเล่นเสียง การบัญญัติคำขึ้นใหม่ และการประกอบคำ

มนัญญา สูดสว่าง (๒๕๕๐) ศึกษาเรื่อง การวิจัยคำสแลงในนิตยสาร Oops มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาที่มา ลักษณะการสื่อความหมาย และวิธีการสร้างคำสแลงในนิตยสาร Oops ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการสร้างคำสแลง คำสแลงที่ดัดแปลงจากคำเดิม ๓๐.๕๑% คำสแลงส่วนมากสร้างมาจากภาษาต่างประเทศ ๒๗.๔๖% คำที่สร้างใหม่ ๘.๘๑% และคำที่ความหมายเปลี่ยนจากเดิม ๗.๘๐% คำต่างประเทศรวมกับคำไทย คำสแลงที่ปรากฏร่วมกับคำไทยที่มีความปกติ ๖.๗๘% คำสแลงที่มาจากเพลงและภาพยนตร์ ๑.๖๕% น้อยที่สุดคือคำสแลงที่มีคำขยายเพื่อสร้างความรู้สึก ๐.๖๘% ยังพบผลการวิจัยในด้านการสื่อความหมาย คำสแลงที่สื่อความหมายในทางที่ดีมี ๖๕.๑๖% และคำสแลงที่สื่อความหมายในทางที่ไม่ดีมี ๓๐.๘๔%

ชัชณีย์ วินิจชัยนันท์ (๒๕๔๕) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์คำศัพท์สแลงของชายที่มีจิตใจเป็นหญิง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการสร้างศัพท์ การจำแนกกลุ่มความหมายของคำสแลงของชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เปรียบเทียบการสร้างคำสแลงและกลุ่มความหมายของคำสแลงของชายที่มีจิตใจเป็นหญิงตามปัจจัยด้านถิ่นที่อยู่อาศัยและอายุ รวมทั้งศึกษาความคิดและสภาพสังคมของชายที่มีจิตใจเป็นหญิงโดยมีคำศัพท์ที่ใช้ในการวิเคราะห์จำนวน ๔๖๒ คำ ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสร้างคำสแลงมี ๒ ลักษณะใหญ่คือ คำสแลงแท้ และคำสแลงไม่แท้ คำสแลงแท้ มีวิธีการสร้างคำ ๖ วิธี คือ การเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธี การใช้ชื่อเฉพาะ การใช้อักษรย่อ การสร้างคำขึ้นใหม่และประสมคำ ส่วนคำสแลงไม่แท้ มีวิธีการสร้างคำจากคำที่มีความหมายเดียวคือ การนำคำพยางค์เดียว

หรือหลายพยางค์ที่มีความหมายเดิมมาเปลี่ยนความหมายใหม่ และวิธีการสร้างคำจากคำที่มีความหมายต่างกันคือ การนำคำประสมที่ใช้กันตามปกติมาเปลี่ยนความหมายใหม่ ผลการวิจัยยังพบว่า คำที่ใช้เป็นคำสแลงมีทั้งภาษาไทยมาตรฐาน ภาษาถิ่น และคำยืมภาษาต่างประเทศ

ภัศรา สงวนผิว (๒๕๔๒) ศึกษาเรื่อง การเปลี่ยนแปลงของคำสแลงในหนังสือพิมพ์รายวัน มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคำสแลงโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยจำนวน ๓ รายชื่อคือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ และแนวหน้าในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ – ๒๕๒๕ จากวิทยานิพนธ์ของเน่งน้อย บุญยเนตร คำสแลงในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ จากวิทยานิพนธ์ของสุชาดา เทวะผลิน และคำสแลงในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ผลการวิจัยพบว่า การเปลี่ยนแปลงวงศัพท์ของคำสแลงแบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือการเพิ่มวงศัพท์ การสูญวงศัพท์ การเปลี่ยนแปลงภายในวงศัพท์โดยจำแนกเป็นการสร้างคำเพิ่มขึ้น การลดคำลงและเปลี่ยนคำใช้ใหม่ การเปลี่ยนแปลงวงศัพท์ของคำสแลงพบว่า มีการเพิ่มวงศัพท์และเพิ่มคำในวงศัพท์เป็นจำนวนมาก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงวงศัพท์พบว่า มีความสัมพันธ์กับสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม เศรษฐกิจ การเมืองค่านิยมของสังคม ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ และการติดต่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับสังคมอื่น ๆ

สุชาดา เทวะผลิน (๒๕๓๑) ศึกษาเรื่อง คำสแลงในภาษาไทยจากหนังสือพิมพ์รายวัน มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของคำสแลงในภาษาไทยโดยเก็บรวบรวมคำสแลงจากหนังสือพิมพ์รายวันจำนวน ๔ ฉบับ คือ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ดาวสยาม และแนวหน้า ในช่วงปีพ.ศ. ๒๕๒๘ ผลการวิจัยพบว่า คำสแลงสามารถจำแนกออกได้เป็น ๒ ประเภทคือ คำสแลงแท้ และคำสแลงไม่แท้ โดยคำสแลงแท้ แบ่งออกได้เป็นอีก ๖ ประเภท ได้แก่ คำเปลี่ยนเสียงหรืออักษรวิธี คำผวน คำยืม คำกำหนดให้มีเสียงเลียนเสียงธรรมชาติ คำกำหนดให้สื่อความหมายด้วยเสียงและประสมขึ้นใหม่ ส่วนคำสแลงไม่แท้เกิดจากการนำคำที่ใช้กันอยู่ในภาษาปกติมาใช้ในบริบทแล้วเกิดความหมายใหม่เป็นความหมายเชิงสแลง

สรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงไทย มีการศึกษาวิเคราะห์คำสแลงที่ปรากฏในนิตยสารและหนังสือพิมพ์แล้ว แต่นักวิชาการส่วนมากศึกษาคำสแลงในด้านการสร้างคำ ประเภทของคำ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาคำสแลงของกลุ่มคนเพศที่ ๓ ด้วย

๒.๔.๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงจีน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับคำสแลงในภาษาจีน ได้รวบรวมไว้ดังนี้

จางเสวี่เหมย (张雪梅. ๒๕๔๘) ศึกษาวิจารณ์คำสแลงในภาษาจีนสมัยใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของคำสแลง การจำแนกคำสแลง ลักษณะการสร้างคำ ที่มาของคำสแลง ความหมายและการใช้ของคำสแลงโดยเก็บรวบรวมคำสแลงที่ไม่สุภาพหรือคำหยาบคายที่ใช้

บ่อยในภาษาจีนมาตรฐาน ผลความหมายของคำสแลงพบว่า คำสแลงเป็นภาษาปากที่ใช้ในชุมชน ถ้อยคำไม่สุภาพจนกระทั่งหยาบคาย จำแนกออกได้เป็นคำสำนวน วลีและคำคะนอง ที่มาของคำ สแลงพบว่า คำสแลงมาจากชีวิตประจำวัน รูปแบบการสร้างทั้งมั่นคง และปรับเปลี่ยนได้ง่าย พร้อม ใช้โวหารต่าง ๆ ลักษณะของคำสแลงพบว่า ไม่สุภาพและหยาบคาย อีกทั้งมีชีวิตชีวา ตลกขบขัน และใช้ถ้อยคำเป็นศิลปะ ภาษามาตรฐานไม่สามารถแทนคำสแลงในบางโอกาส การใช้คำสแลงใน วรรณกรรม สามารถช่วยให้ตัวละครสมจริงมากขึ้นและสะท้อนสภาพสังคมอย่างสมจริง แต่ เนื่องจากคำสแลงไม่สุภาพ จึงไม่เหมาะสำหรับใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ

หลี่วี่ถิง (李雨桐. ๒๕๕๔) ศึกษาเรื่อง การวิจัยคำสแลงจีนในหลายมุมมอง มี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของคำสแลง ที่มาและภูมิหลังทางสังคมของคำสแลง เงื่อนไขที่เกิด คำสแลง และแนวทางการพัฒนาของคำสแลงโดยเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยพบโดยใช้ ประสิทธิภาพของผู้วิจัย ผลการวิจัยพบว่า คำสแลงมี ๓ ลักษณะหลัก ได้แก่ เป็นภาษาเฉพาะยุคสมัย เป็นภาษาที่ได้รับความนิยม เป็นภาษาที่เกิดใหม่ง่าย ปัจจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดคำสแลงมี ๒ ปัจจัยหลัก ปัจจัยทางภูมิหลังสังคมและปัจจัยทางภูมิหลังวัฒนธรรม เงื่อนไขที่ทำให้เกิดคำสแลง ๓ เงื่อนไข ได้แก่ เงื่อนไขทางสังคม เงื่อนไขทางจิตใจ เงื่อนไขทางภาษาศาสตร์ แนวทางการพัฒนาคำ สแลง พบว่า ควรคงให้คำสแลงมีชีวิตชีวา สะท้อนสภาพสังคมจริงและพยายามนำไปทางภาษา มาตรฐาน

เฉินฟาชิง และคณะ (陈发青. ๒๕๔๕) ศึกษาเรื่อง การสร้างคำของคำสแลงภาษาจีนใน อินเทอร์เน็ต มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การสร้างคำของคำสแลงจีนโดยเก็บรวบรวมคำสแลงที่พบ จากอินเทอร์เน็ตโดยใช้ประสิทธิภาพของผู้วิจัย ผลการวิจัยพบว่า เทคนิควิธีการสร้างคำสแลงจีนใน อินเทอร์เน็ตมี ๔ วิธีหลัก ได้แก่ การสร้างคำสแลงอินเทอร์เน็ตยืมจากคำภาษาจีน ยืมจากคำ ภาษาอังกฤษ ยืมจีนและยืมภาษาอื่นพร้อมแปลตามการออกเสียง การสร้างคำใหม่ ในนั้นรวมถึง ๑๕ วิธีย่อย ได้แก่ การยืม อุปมาโวหาร ใช้คำเกินจริง พ้องรูป คำซ้ำ ย่อคำ แปลงรูป พ้องเสียงภาษาอื่น พ้องเสียงภาษาจีน พ้องเสียงโดยประสมจีน-อังกฤษ ถอดคำ ใช้เครื่องหมาย ใช้คำผิดและอักษร ปรินา

สรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำสแลงจีน มีการศึกษาวิเคราะห์ในแง่การสร้างคำ ประเภท ความหมาย ลักษณะของการใช้ ที่มาของคำสแลงและปัจจัยที่ทำให้เกิดคำสแลง ซึ่งเกือบจะ ครบถ้วนแล้ว คำสแลงกลายเป็นประเด็นหนึ่งที่นักวิชาการนิยมศึกษาวิจัย แต่ยังไม่มียานวิจัยที่ เปรียบเทียบคำสแลงในภาษาไทยและภาษาจีน

๒.๔.๓ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสแลง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสแลงในสองภาษา ได้รวบรวมไว้ดังนี้

เหลียงลี่เจี๋ย (梁丽娟. ๒๕๕๑) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบคำสแลงใหม่ในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อวิเคราะห์วิธีการผลิตและแหล่งที่มาของคำสแลงใหม่ เปรียบเทียบความแตกต่างและความเหมือนของทางด้านวัฒนธรรมโดยศึกษาคำสแลงใหม่ในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น ผลการวิจัยพบว่า วิธีการผลิตคำสแลงมี การยืมคำจากภาษาต่างประเทศ ภาษากลุ่มอื่น ๆ ภาษาถิ่น การประสม โดยต่อคำหน้าหรือต่อคำหลัง และการละหรือตัดคำ โดยย่อคำเป็นอักษรย่อหรือตัวเลขก็ได้ ยังพบผลด้านวัฒนธรรมว่า ชาวจีนเป็นชาติที่เน้นอาหารการกิน ถ่อมตัวและไม่ชอบตรงไปตรงมา นิยมใช้โวหารต่าง ๆ มาแสดงความคิดเห็น ดังนั้น มีการใช้อุปมาโวหารและสำนวนบ่อยมากในคำสแลงจีนสมัยใหม่ แต่ชาวญี่ปุ่นเป็นชาติที่ชอบความสะอาด ไม่ชอบตรงไปตรงมา ตีตรง ชอบมีหน้ามีเกียรติ

หลี่น่า (李娜. ๒๕๕๒) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ เปรียบเทียบและแปลคำสแลงจีน-อังกฤษ มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์เปรียบเทียบคำสแลงจีน-อังกฤษในด้านภาษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถาบันการวิจัยภาษาจีนและสถาบันการวิจัยภาษาอังกฤษที่ประกาศในปี พ.ศ.๒๕๔๘ – ๒๕๕๐ ผลการวิจัยพบว่า คำสแลงในด้านการสร้างคำ การยืมและความเปลี่ยนแปลงของความหมายทั้งแตกต่างและคล้ายคลึง ซึ่งต่างมีลักษณะเด่น มีความคล้ายคลึงในด้านแหล่งที่มา ภูมิหลังสังคม แต่อัตราส่วนในแต่ละแหล่งที่มาข้อมแตกต่างกัน ยังพบทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและหลักการแปลคำสแลงว่า ควรสื่อความหมายให้ถูกต้องและเที่ยงตรง การแปลให้ตรงกับความจริง ใช้ภาษาเรียบง่ายในการแปล

เฉิงเฉิน (程晨. ๒๕๕๔) ศึกษาเรื่อง การวิจัยเปรียบเทียบคำสแลงในภาษารัสเซียและภาษาจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบ แหล่งที่มา การใช้โวหาร ความหมาย และการประยุกต์ของคำสแลงรัสเซียบจีน โดยแบ่งออกเป็นคำสแลงโบราณและคำสแลงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า คำสแลงของชาวชนรัสเซียบจีนก็นิยมสร้างคำด้วยวิธีการยืม แตกต่างกันว่า คำสแลงรัสเซียบจีนส่วนมากยืมมาจากภาษาปาก และคำสแลงจีนส่วนมากยืมมาจากอินเทอร์เน็ต ในด้านการใช้ภาษา คำสแลงรัสเซียบจีนก็นิยมใช้โวหารและเน้นใช้รูปแบบถ้อยคำแบบโบราณ แต่การใช้ถ้อยคำของคำสแลงจีนมีการสร้างสรรค์ โดยสร้างรูปแบบใหม่แบบการใช้โวหารใหม่ ในด้านความหมาย คำสแลงรัสเซียบจีนก็มีคำที่มีความหมายในทางลบและทางบวก มีคำที่มีความหมายทั้งคล้ายคลึงและตรงกันข้าม คำสแลงรัสเซียบจีนมักใช้คำที่มีหลายความหมายและคำสแลงที่มีความหมายเชิงลบ แต่ในคำสแลงจีนส่วนมากมีแต่ความหมาย ๑ ความหมายเท่านั้น และใช้คำที่มีความหมายปานกลาง ในด้านการประยุกต์ คำสแลงรัสเซียบจีนก็สามารถปรับเปลี่ยนการใช้ถ้อยคำตามกาลเทศะ แต่คำ

สแลงรัสเซียใช้ได้กว้างขวางกว่า ศัพท์สแลงสมบูรณ์กว่า ในด้านการแสดงความคิด อารมณ์ ความรู้สึก คำสแลงรัสเซียสื่ออารมณ์โดยตรง แต่คำสแลงจีนแสดงอารมณ์โดยนัย ปัจจัยที่ทำให้คำ สแลงรัสเซียกับจีนมีความแตกต่างและคล้ายคลึงในด้านต่าง ๆ มีทั้งปัจจัยภายในและภายนอก

สรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสแลงในสองภาษายังมีน้อย ส่วนมากเป็น งานวิจัยที่เปรียบเทียบคำสแลงระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาอื่น ๆ แม้ว่าผู้วิจัยได้พบการวิจัยที่ เกี่ยวกับการเปรียบเทียบคำสแลงจีนกับภาษาอื่นบ้างแล้วก็ตาม แต่ยังไม่พบการวิจัยที่เปรียบเทียบคำสแลง ไทยกับภาษาอื่น โดยเฉพาะการวิจัยที่เปรียบเทียบคำสแลงจีนกับคำสแลงไทย

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมและสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องในด้าน ภาษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งรวมถึงความหมาย ลักษณะ แหล่งที่มาของคำสแลง และ ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม ภาษากับวัฒนธรรม วิธีการเปรียบเทียบภาษา พร้อมยังได้ รวบรวมการวิจัยที่เกี่ยวกับคำสแลงทั้งภายในและภายนอกประเทศมาเป็นข้อมูลอ้างอิงในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อช่วยให้การวิจัยครั้งนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น